

Moje sportovní hvězda, proč bych chtěl být jako ona?

Karel Rachůnek

Dne 7. září 2011 se světem roznesla velice smutná zpráva. Nad ruskou Jaroslavlí se zřítilo letadlo s hokejovým týmem KHL Lokomotiv Jaroslavl. Nikdo kromě palubního technika nehodu nepřežil. Mezi pasažéry byli i tři naši výborní hokejisté – Jan Marek, Josef Rachůnek a mimo jiné také Slovák Pavol Demitra.

Jakmile jsem se o této tragické události dozvěděla, do očí mi vyhrkly slzy. Začala jsem vzpomínat na chvíle strávené u televizní obrazovky, kdy běžela hokejová utkání, kdy jsem myslela, že si vykřičím hlasivky u každého kotouče končícího v bráně, ale také na drcení svých palců, když se nedařilo a chybovalo.

Karel Rachůnek byl – vlastně stále je – jedním z mých nejoblíbenějších hokejových hráčů. Tento zlínský rodák významně přispěl svými výkony ke slávě české hokejové reprezentace. V roce 2010 na Mistrovství světa v ledním hokeji, které se konalo v Německu, český tým prohrával v semifinále až do posledních sedmi sekund se Švédskem 1:2. Sedm vteřin před koncem zápasu byl vstřelen puk do švédské brány. Střelcem nebyl nikdo jiný než hráč s číslem čtyři – Karel Rachůnek. Zápas jsme tehdy vyhráli na nájezdy, a dokonce se naši hoši stali Mistry světa. Od roku 2010 se náš tým na tuto pozici zatím nedostal. Rok poté se na Mistrovství světa v Bratislavě vepsal „Rachna Kachna“, jak byl přezdíván, do povědomí fanoušků útokem na ruského hráče Art'uchina. Karel v zápase o bronz vysklil Art'uchinem plexisklo. Celá tato akce byla odplatou za dřívější faul. Tento zápas, který jsme vybojovali, byl Karlovým posledním na mistrovství.

Karel Rachůnek byl nejen skvělým hokejistou, ale také dobrým člověkem. Byl spoluzakladatelem dobročinné akce Slovácká benefice, která se nyní koná rovněž na jeho počest. Pomáhal, kde se dalo. Měl srdce na správném místě.

Od 15. prosince je zapsán do Síně slávy českého hokeje a má zde čestné místo.

„Rachna Kachna“ je mým obrovským vzorem. Díky němu vím, že se dá dosáhnout nedosažitelného. Za svůj krátký život, který trval pouhých dvaatřicet let, dokázal neuvěřitelné věci. Byl to člověk, ze kterého nepřežitě sálala pozitivní energie. Dá se říct, že díky sportu byl plný endorfinů. Optimismus mu nescházel. S úsměvem na tváři se hrnul téměř do všeho. Šel si tvrdě za svým cílem, avšak nikdy to nevyžřelo ve špatném světle. Možná kvůli těmto vlastnostem bych chtěla být jako on.

Pocity, když odejde mladý člověk, jsou až nepopsatelné. Zůstaly po něm dvě malé děti, které už nikdy neuvidí svého tátu. Ale i tak na něj budou určitě hrdé. Jak se říká: „Miláčkové Boha umírají mladí.“ Vzpomínejme na něj.

Michaela Štecherová